

For girls only !

Hetty van Aar

Het griezelhuis

Manteau

© 2013 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Hetty van Aar

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
Singel 262
1016 AC Amsterdam
Postbus 3879
1001 AR Amsterdam

Omslagontwerp: Linda Huijben
Omslagillustratie: Cécile Hudrisier
Vormgeving binnenwerk: Aksent bvba

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 02 25033 0
D/2013/0034/229
NUR 283

Yelien zette haar fiets tegen het hek van de kerk en keek om zich heen. Niemand te zien. Er liepen mensen genoeg, maar nergens ontdekte ze een bekend gezicht. Zou ze te vroeg zijn?

Hoog boven haar hoofd gaf de torenklok het antwoord. Zeven slagen telde Yelien. Precies de tijd waarop ze afgesproken hadden, en toch was geen van haar vriendinnen te bekennen. Dat Kato altijd wat later kwam wist iedereen intussen, maar waar bleven Eline, Ellen en Emma? Zoekend keek Yelien in het rond. Toen appte ze: 'Waar zijn jullie?'

Eline stuurde onmiddellijk een appje terug: 'Naast de kerk. En jij?'

Dat is raar, dacht Yelien. Ze stonden allemaal naast de kerk en toch zag ze niemand. Ze zette haar fiets op slot en pakte haar schoudertas uit de mand. De slinger met bloemen die de mand opvrolijkte had ze vorige week van mama gekregen. Zomaar. Ze was er blij mee.

Langzaam begon ze aan haar rondje om de kerk. Eerst naar de hoofdingang. Daar waaide de

kermismuziek haar tegemoet, het leek wel of de hele top tien door elkaar afgespeeld werd. En daar bovenuit klonken schreeuwerige microfoonstemmen die hun attracties aanprezen. 'Instappen maarrr voor een avontuur in onze Boosterrr Maxxx. Voel de zwaartekracht...'

Yelien keek omhoog en zag de Booster Maxxx boven de markt uitsteken. Ze rilde. Zouden ze daarin gaan? Nee toch? De Booster Maxxx was nog hoger dan de kerk. Misschien mochten ze er niet in. Voor sommige attracties moest je een bepaalde lengte hebben. Misschien was ze niet lang genoeg, en anders speelde ze wel een beetje vals en zakte ze wat door haar knieën. Maar ze ging echt niet tegen haar zin ergens in. Ze keek weer voor zich uit. Door de krullerige spijlen van het ijzeren hek zag ze opeens haar vriendinnen aankomen. Ze waren er alle vier. Kato ook.

'Waar was je toch?' riep Eline.

'Naast de kerk', antwoordde Yelien.

'Wij ook', zei Kato.

'Wij waren aan de andere zijkant', legde Emma uit.

'Maar nu hebben we elkaar gevonden.'

Yelien lachte. Ze drukte haar schoudertas stevig tegen zich aan. De lichtjes in haar ogen glommen toen ze zei: 'Ik heb extra zakgeld gekregen van mama.'

'Ik ook', lachte Emma.

'Kijk!' Ellen liet een briefje van tien euro zien. 'Ik ging zondag bij oma op bezoek en toen gaf ze me dit. Voor de kermis. Is dat niet lief?'

'Wat sta je te blozen, Kato', zei Yelien. 'Is er iets?'

‘Jij ziet ook alles’, mompelde Kato.

Yelien liep achter haar vriendinnen langs en ging dicht bij Kato staan. ‘Wat is er dan?’

Kato haalde haar schouders op. ‘Ach... Ik had zelf gespaard voor de kermis. En voor papa’s verjaardag volgende week. Ik stopte elke week een euro in mijn spaarvarken. Maar ja...’

‘Wat, maar ja?’ vroeg Yelien.

‘Toen zag ik een chocoladekookboek’, zuchtte Kato.

‘Er zaten vormpjes bij om hartjes van chocola te maken, en sterren en rondjes. En er stonden zo veel smulrecepten in die ik nog niet had. Ik moest het wel kopen. Maar nu heb ik geen geld meer voor de kermis. En ik ben bang dat papa dit jaar maar een heel klein cadeautje krijgt: zelfgemaakte hartjes van chocola.’ Haar gezicht werd opeens vrolijk. ‘Nu kan ik wel veel lekkers voor jullie maken. Er staat een toetje in van cake, met in het midden een krater van gloeiend hete chocola...’

‘Dat lijkt wel een vulkaan’, griezeld Emma.

‘Het klinkt lekker’, vond Yelien.

‘Jullie moeten gauw komen proeven.’ Kato stak haar hand in de zak van haar net iets te strakke jeans en viste er wat euro’s uit. ‘Ik heb nog wel een beetje geld over, hoor. Maar ik wacht wel als jullie ergens in willen. Kijken is ook leuk.’

Yelien knikte. ‘Kijken is ook leuk. Maar als we ergens in gaan, gaan we met zijn allen. Wat vinden jullie, zullen we ons kermisgeld bij elkaar leggen, zodat Kato mee kan doen?’

Dat vonden de meisjes een goed idee. Alleen Eline

hield wat geld apart, met de mededeling: 'Ik mag van papa trakteren op suikerspinnen.'

'Suikerspinnen!' Yelien trok een vies gezicht. 'Dat voelt zo stoffig aan je tanden. Griezellig gewoon.'

Kato kneep haar ogen tot spleetjes. 'Dat brengt me op een idee.'

'Welk idee?' schrok Yelien.

'Wacht maar af', beloofde Kato met een grijns.

Yelien haalde haar schouders op. Het zou wel weer een grapje van Kato zijn. Ze zou wel zien. 'Wat zullen we gaan doen?'

Emma haalde haar schouders op. 'Zeg jij het maar.'

'Zullen we eerst een rondje lopen om te zien wat er allemaal is?' stelde Yelien voor.

'Ja,' knikte Kato enthousiast, 'dat is een goed idee. Anders is straks ons geld op terwijl het leukste nog moet komen.'

Dicht naast elkaar staken ze het kerkplein over, op naar de kermis. 'Welkom in de Jungle River!' schalde een stem temidden van veel toeters en bellen. Nieuwsgierig keken de meisjes naar de plastic boomstammen die achter elkaar aan op een kabelbaantje naar boven sukkelden. Daar hielden ze halt, om even later met een vaart naar beneden te storten, midden in een bak met water. 'Pas op voor de Big Splash!' waarschuwde de stem door de microfoon. Yelien gaf Ellen een duwtje. 'Daar gaat er weer eentje!' 'Pas op! We worden nat!' waarschuwde Emma. Nog net op tijd sprongen ze achteruit. Over het blauwe zeil van de waterbak gulpte een flinke plons water.

‘Je wordt toch kletsnat in zo’n boomstam!’ zei Eline.
‘Dat lijkt wel zo,’ zei Yelien, ‘maar als je goed kijkt, zie je dat het water alle kanten op spat, behalve in de boomstam zelf.’

‘Daar komt er weer een aan!’ wees Kato.

Ze keken alle vijf omhoog en volgden de boomstam tot de grote plons kwam.

‘Je hebt gelijk’, zei Ellen. ‘In de boomstam blijf je droog.’

‘Pssst! Niet kijken’, siste Eline. ‘Daar heb je Marco en Robert.’

Ze keken toch. Marco en Robert keken ook. Ze hadden kaartjes gekocht voor de Jungle River en waren op weg naar hun boomstam. ‘Gaan jullie ook?’ vroeg Robert.

De vijf vriendinnen schudden driftig hun hoofden.

‘Haha, jullie durven niet!’ lachte Marco.

Dat liet Kato zich niet zeggen. ‘Poeh, wij durven gerust.’

‘Kom dan’, daagde Marco haar uit.

Kato zette een stap in zijn richting. Yelien hield haar tegen. ‘Laat je niet gek maken, Kato.’

Kato zette een stapje terug. ‘Ik durf heus wel, hoor! Je denkt toch zeker niet dat ik bang ben voor een beetje water?’

‘O nee? Waarom kom je dan niet?’ daagde Marco haar opnieuw uit.

Het antwoord van Kato ging verloren in de muziek van de Big Splash. De meisjes keken toe hoe de jongens instapten. Marco maakte zijn schouders breed en Robert stak zijn borst vooruit. Samen

stapten ze in een boomstam. Langzaam werden ze omhoog getakeld, onder het toeziend oog van de meisjes.

‘Ze zitten eigenlijk best voor aap’, vond Ellen.

‘Twee stoere jongens in een nepboomstam’, giechelde Eline. ‘Op avontuur in de jungle.’

Helemaal bovenin hield de boomstam halt. Yelien keek en keek... Ze kreeg bijna een stijve nek van het wachten. En toen, opeens, ratelde de boomstam met vliegende vaart naar beneden, plons de waterbak in! De jongens sloegen hun armen beschermend om hun hoofd. Even vergaten ze dat ze stoer wilden zijn. Snel keken ze of ze ook nat waren, toen stapten ze uit.

‘Zie je wel dat je niet nat wordt!’ lachte Yelien.

Maar de jongens dachten waarschijnlijk dat ze hen uitlachte. Met brede schouders zetten ze koers naar de vriendinnen.

‘Daar komen ze aan’, schrok Emma.

‘Wegwezen!’ waarschuwde Yelien.

Giechelend verdwenen de vriendinnen in de stroom mensen. Ze kwamen langs de Super Coaster, een attractie waarin je met zijn vieren rond kunt draaien.

‘Dat is niets voor ons’, stelde Yelien vast.

‘Waarom niet?’ vroeg Emma.

‘Wij zijn met vijven’, antwoordde Yelien.

‘Dat komt mooi uit’, zei Kato. ‘Ik heb toch niet genoeg geld, gaan jullie maar.’

‘Ik wil niet in de Super Coaster’, zei Ellen.

‘Zie je wel!’ zei Yelien triomfantelijk tegen Kato. ‘Wij willen niet zonder jou.’

‘Bovendien willen we eerst alles zien’, zei Eline.
‘Action! Shock! Yeah!’ klonk het in hun oren. De mevrouw van de X Factory probeerde hen in de reuzeschommel te lokken.

‘Daarvoor moet je minstens een meter tweeëntwintig lang zijn’, wees Yelien op het bordje naast de kassa. Kato zakte door haar knieën. ‘Dan mag ik er niet in.’ ‘Kijk daar eens!’ riep Eline uit. ‘Ik zie een Love Tester.’ Een Love Tester? Daar wilden ze alle vijf wel meer van weten. Ze wrongen zich door de drukte heen naar de overkant, waar Eline de Love Tester ontdekt had. Het was een simpele, rode zuil. Van boven naar beneden stonden er woorden in verschillende kleuren afgedrukt: dolverliefd, romantisch, trouw, verlegen, onzeker en ijskoud.

‘Het kost maar vijftig cent!’ riep Eline uit.

‘Dat kan zelfs ik betalen’, mompelde Kato.

‘Zullen we dit doen? Please’, smeekte Eline. ‘Ik weet zeker dat ik dit heel graag wil.’

‘Hoe werkt dat apparaat dan?’ vroeg Yelien zich af.

‘Het is heel simpel’, legde Eline uit. ‘Kijk, op deze plaat staan twee handjes afgebeeld. Daar moet je je eigen handen opleggen. Het apparaat meet dan of je wel of niet verliefd bent.’

Kato’s mond viel open. ‘Hoe weet jij dat allemaal?’

‘Dat staat hier’, wees Eline. Ze haalde haar portemonnee tevoorschijn. Met zenuwachtige vingers haalde ze er een munt van vijftig cent uit en stopte die in de gleuf van het apparaat. Ze haalde diep adem. Toen legde ze met een plechtig gebaar allebei haar handen op de plaat. Om beurten lichtten de woorden

op. Er klonk tromgeroffel. Toen flitsten alle kleuren en woorden tegelijk aan en uit, aan en uit... tot er ten slotte nog maar één woord oplichtte: ijskoud. Het apparaat had er meteen een passend muziekje bij:

You're as cold as ice!

Beteuterd keek Eline haar vriendinnen aan. 'Dat klopt toch niet! Zo ben ik toch helemaal niet?' Zonder het antwoord af te wachten stopte ze opnieuw een munt in de gleuf, legde haar handen neer en wachtte tot de lichtflitsen en het geroffel voorbij waren. Toen het apparaat zweeg, bleef het woordje 'onzeker' branden. 'Onzeker?' Eline keek haar vriendinnen aan. 'Ben ik onzeker?'

Yelien schudde haar hoofd. 'Nee hoor, jij bent echt geen onzeker type.'

'Zie je wel!' riep Eline uit. 'Dat apparaat is niet goed. Ik probeer het nog een keer.'

'Zou je dat wel doen?' vroeg Yelien. Maar ze was al te laat. Eline had opnieuw een munt in het apparaat gestopt. En deze keer kreeg ze het antwoord dat ze horen wilde: romantisch.

'Zie je wel!' Tevreden keek Eline haar vriendinnen aan. 'Romantisch!' klonk opeens de stem van Marco, overstemd door het gelach van Robert.

'Wegwezen!' Deze keer was het Eline die er vandoor wilde gaan. Met haar vriendinnen op de hielen maakte ze dat ze wegkwam. Ze schoot een zijstraatje in waar kleine attracties stonden.

'Wacht! Stop!' riep Yelien. 'Je gaat zo snel, we rennen alles voorbij. Die jongens zijn we allang kwijt.'

'Marco en Robert misschien wel,' antwoordde Emma,

‘maar kijk eens achter je.’

Yelien keek om. Wat verderop stonden Ruben en Niels. ‘Wat zijn die aan het doen?’ Nieuwsgierig liepen de vriendinnen naar de jongens toe. Over hun schouders keken ze mee. De Barber shop, heette de attractie. Het was een glazen kast waarin blitse camera’s, iPhones, tablets en radiootjes aan plastic draadjes hingen te pronken. Aan de rand van de glazen kast hing een schaar die je met knoppen kon bedienen. Als het je lukte een draadje door te knippen, mocht je het cadeau houden. De jongens waren zo druk bezig dat ze de meisjes niet eens in de gaten hadden. Niels ging blijkbaar voor de iPhone. Aangemoedigd door Ruben bediende hij de knoppen. ‘Naar rechts’, zei Ruben. ‘Ietsje naar rechts nog, nee, niet zo ver, je gaat te ver. Iets naar links, je moet naar links.’ En al die tijd speelde er een irritant deuntje, zo’n liedje uit een tekenfilm waar een muis op de vlucht is voor een kat. Opeens stopte het riedeltje. ‘Jammer’, zuchtte Niels. Hij wierp een plastic munt in de gleuf, de laatste die voor hem lag, en het muziekje begon weer. Ruben ook. ‘Omhoog, omhoog, omhoog... Goed zo. Nu langzaam naar links. Niet zo snel, dan ga je er voorbij. Langzaam, langzaam... Ja, daar is de draad. Knip maar. Knip dan!’

Weer stopte de muziek.

‘Jammer’, zuchtte Niels opnieuw. ‘Ik ga nieuwe muntjes kopen.’ Hij liep naar de kassa en kwam terug met een stapeltje plastic munten die hij voor zich neerzette.

‘Zal ik het eens proberen?’ bood Ruben aan.

Maar Niels schudde zijn hoofd. ‘Het lukt me wel, ik was er bijna.’ Hij wierp een nieuwe munt in de gleuf en concentreerde zich.

Yelien kon haar mond niet langer houden. ‘Van dat muziekje krijg je het wel op je zenuwen.’

Verrast keek Niels over zijn schouder. Hij knikte kort. Toen was zijn spelletje alweer afgelopen.

‘Wat duurt dat kort’, zei Yelien. Maar Niels hoorde het niet. Hij had al een nieuw muntje in het toestel geworpen. Met zijn tong tussen zijn tanden bediende hij de knoppen. Telkens als hij in de buurt van een draad kwam, stopte de muziek en was het spel uit. Hij richtte zich niet eens meer op de iPhone, het maakte hem niet langer uit wat hij te pakken kreeg. Steeds harder mepte hij op de knoppen. Toen hij zijn laatste muntje verspeeld had, stond hij nog steeds met lege handen. ‘Zal ik nog een keer muntjes kopen?’ vroeg hij aan Ruben.

‘Volgens mij kun je veel voordeliger zelf een iPhone kopen’, zei Yelien.

Met een vernietigende blik keek Niels haar aan. Toen trok hij Ruben mee. ‘Kom, we gaan.’

‘Wij ook’, zei Yelien. Ze had Ruben heus wel door. Die zou met een omtrekkende beweging teruggaan naar de Barber shop om zijn allerlaatste geld aan munten uit te geven.

‘Kijk daar eens, wat schattig’, wees Emma naar een zwembad vol plastic eendjes. ‘Dat vond ik vroeger altijd zo leuk.’ Ze bleven staan. Alle eendjes hadden een grote ring op hun gele kopje. Een jongetje van een jaar of zes probeerde er met zijn hengel eentje aan

de haak te slaan. Toen het hem lukte, straalde zijn gezicht. 'Ik heb een prijs gewonnen!' riep hij blij. Yelien keek naar het blije snuitje. Ze dacht terug aan toen ze zelf een kleuter was. 'Ik wilde het liefst touwtje trekken,' vertelde ze met dromerige ogen, 'dan had ik namelijk altijd prijs. Een kleurpotlood met een aapje erop of een liniaaltje met glitters.'

'Kijk daar eens!' zei Eline plotseling. 'Daar is een waarzegster.'

Met hun vijven stonden ze voor het kleine houten huisje. 'Uw toekomst in een glazen bol' stond er boven het luik van de kassa te lezen. In het luik was het hoofd van een oude man zichtbaar. Hij verkocht de kaartjes. Op de deur naast hem hing een bord waarop met zwarte, puntige letters stond: 'madame Jeannoux voorspelt de toekomst!'

'Zou dat echt waar zijn?' vroeg Emma zich hardop af. 'Misschien...' aarzelde Eline. 'Sommige mensen kunnen dat.'

'Onzin', zei Yelien, ietwat boziger dan ze bedoelde. 'Niemand kan in de toekomst kijken.'

'Weet je dat zeker?' vroeg Kato.

Yelien knikte.

'En waarom weet je dat zo zeker?' probeerde Kato opnieuw.

Yelien dacht even na. 'Als ik in de toekomst kan kijken en ik wil een lot kopen, dan koop ik toch alleen het winnende lot, zodat ik de hoofdprijs krijg?'

'Ja, daar heb je wel gelijk in', gaf Kato toe.

'Als je echt zou weten wat er in de toekomst gebeurt...' begon Eline.

‘Ik wil niet weten wat er in de toekomst gebeurt’, zei Yelien kortaf.

‘Ach toe, kunnen we voor deze ene keer niet naar een waarzegster gaan?’ smeekte Eline. ‘Het lijkt me zo speciaal. Ik heb nog nooit een waarzegster gezien.’

‘En ik geen glazen bol’, zei Emma. ‘Het lijkt me best spannend om een keer te gaan.’

‘Zo erg kan het toch niet zijn?’ drong Ellen bij Yelien aan. ‘Je hoeft toch niet te geloven wat ze zegt?’

‘Natuurlijk geloof ik er niet in’, zei Yelien. ‘Dus waarom zou ik dan gaan?’

‘Omdat wij het graag willen’, antwoordde Emma.

Plotseling schoot Yelien in de lach. Ze stond hier bijna ruzie te maken om een waarzegster waar ze niet in geloofde. ‘Goed, we gaan. Maar... straks, als we alles gezien hebben. Is dat goed?’

‘Ga jij dan ook mee?’ vroeg Emma.

‘Natuurlijk ga ik mee’, beloofde Yelien. ‘Samen uit, samen thuis.’

Toen ze door het smalle straatje terug naar het plein slenterden, stond Niels nog steeds in opperste concentratie bij de Barber shop. 'Knip! Knip dan!' riep hij opgewonden. Ruben had de hoop duidelijk opgegeven, hij leunde verveeld tegen de kast. 'Arme Niels', zei Yelien hoofdschuddend. 'Hij stopt al zijn geld in dat apparaat, straks kan hij nergens meer in.' Terwijl ze het kleine straatje uit liepen, keek ze om zich heen. Haar ogen zochten een bekend gezicht. Ze had Emiel op school horen zeggen dat hij vanavond naar de kermis kwam. Ze had hem nog niet gezien, maar hopelijk kwam ze hem straks tegen. Van alle jongens die ze kende en van alle jongens uit de klas was er eigenlijk maar één die een echte vriend was: Emiel. Haast ongemerkt schudde ze haar hoofd. Nee, ze was niet verliefd op hem. Ze hoopte het ook nooit worden. Verliefdheid was meestal het einde van de vriendschap.

Kon je eigenlijk wel echt vrienden zijn met een jongen? Lag verliefdheid niet altijd te wachten op een kans? Ze had het uitgebreid met haar vriendinnen

besproken op hun laatste slaapfeestje, en ze waren het niet eens geworden. Ellen en Emma wisten het niet zeker. Kato was ervan overtuigd dat je juist met een jongen goed bevriend kon zijn, omdat jongens niet van die meidendingen hadden. Ze letten niet zo op elkaars kleren, make-up en haren. Eline vond precies het tegenovergestelde: bij een jongen moest je altijd extra op je uiterlijk letten. En als hij heel knap was, moest je ook nog eens op andere meisjes letten, of ze hem niet inpikten. Bovendien bestond altijd het risico dat je verliefd op hem werd. Alleen bij vriendinnen kon je jezelf zijn, had Eline gezegd. Voor Yelien maakte het niet veel uit of een goede vriend een jongen of een meisje was. Haar hartsvriendinnen waren het belangrijkste voor haar, maar haar vriendschap met Emiel vond ze ook bijzonder. Verliefd zou ze niet op hem worden, ze wist maar al te goed dat Ellen verkikkerd op hem was. Na de musical was het even aan geweest tussen die twee, maar dat was vanzelf weer voorbijgegaan. Tot verdriet van Ellen. Ze schrok op toen Emma op haar arm tikte. 'Moet je die twee zien!'

Ze stonden bij de autoscooters, waar Hakim en Abdul in een wagentje stapten. Ze zaten dicht op elkaar gepropt. Als twee stoere machomannetjes keken ze om zich heen, tot het startsignaal klonk. Ze dachten als een speer vooruit te schieten, maar hun karretje draaide alsmaar rondjes. De twee trokken aan het stuur en keken hulpeloos om zich heen.

'Kijk daar eens!' riep Yelien. 'Daar heb je Jasmina en Ranya. Zij gaan hard!'

Jasmina en Ranya scheurden door de bocht alsof het hun dagelijkse werk was. Nu kregen ze de twee stuntelende jongens in de gaten. In volle vaart ramden de meisjes de wagen van de jongens. Die schoot vooruit. Hakim greep het stuur en zette de achtervolging in. Maar de meisjes lieten zich niet vangen. Jasmina gooide het stuur om en sneed een stuk af. Nu zaten ze weer achter de jongens aan. Ze joegen hen op, aangemoedigd door Yelien, Eline, Ellen, Emma en Kato. Die stonden langs de kant en scandeerden: 'Hup Jasmina! Hup Ranya!' Maar plotseling klonk er een ander geluid. Aan de overkant hadden Ruben, Niels, Marco en Robert elkaar gevonden. Joelend moedigden ze Hakim en Abdul aan. 'Hakim! Abdul!'

De vriendinnen deden er nog een schepje bovenop: 'Hup Jasmina! Hup Ranya!'

Toen klonk het eindsignaal. Plotseling vergat Yelien haar mooie voornemen om eerst de hele kermis te bekijken. 'Kom, wij gaan ook!'

De meisjes stonden alle vijf bij de kassa, zelfs Kato. Zij had er haar laatste geld voor over om een rondje in de botsauto's te rijden. Maar toen zij als laatste aan de beurt was, riep Tom, die al een karretje te pakken had: 'Kato, je mag wel bij mij.' Kato bedacht zich geen moment en sprong op het bankje naast Tom. Natuurlijk gingen de jongens ook. Toen het startsignaal klonk, volgde er een strijd op leven en dood.

Yelien en Ellen deelden een wagentje.

'We gaan niet botsen', zei Yelien. 'We proberen iedereen te ontwijken. Afsproken?'

‘Afgesproken!’ knikte Ellen.

Maar ook al wilden zij niet botsen, de anderen wilden dat wel. Kato hielp Tom sturen en knalde roekeloos tegen alles wat bewoog. Emma en Eline werden al snel ingesloten door de wagentjes van de jongens. Ze werden ontzet door Jasmina en Ranya, die het kluwen bij elkaar klittende wagentjes uit elkaar joegen.

Toen het eindsignaal klonk, strompelde Eline naar de kant. ‘Help! Ik ben bont en blauw’, klaagde ze.

‘Ach, wat zielig’, zei Yelien. ‘Ik vond het wel super.

Wat zullen we nu doen?’

‘Naar de waarzegster’, riep Eline. Ze was op slag haar blauwe plekken vergeten.

‘Naar de Mission Space’, zei Emma. ‘Dat is de hoogste zweefmolen die er bestaat. Je kunt de hele stad zien en nog veel meer.’

‘We kunnen ook iets lekkers eten’, vond Kato. ‘Ik zag een kraampje met suikerwafels.’

‘We gaan toch nog wel naar de Heart Breaker?’ wilde Ellen weten.

Emma zette grote ogen op. ‘De Heart Breaker? Wat is dat dan?’

‘Dat is een heel grote schommel’, legde Ellen uit. ‘Die schommelt naar links en rechts, vliegt over de kop en kan zelfs een achterwaartse draai maken. Bart is er gisteren in geweest, samen met Marieke.’

Yelien zag haar klasgenootjes in een groepje bij de botsauto’s vertrekken. ‘Waar gaan jullie naartoe?’ riep ze hen na.

‘Naar de doolhof’, antwoordde Ranya.

‘Zullen we meegaan?’ vroeg Yelien haar vriendinnen.

Die wilden wel. Met de halve klas op stap gaan was lollig. Ze sloten aan en vertrokken in een lange rij naar de glazen doolhof. Een voor een schoven ze naar binnen, Yelien als laatste.

‘Dit is papgemakkelijk’, zei Kato die voor haar liep.

‘Wat kan er hier misgaan?’ Ze sloeg rechtsaf maar botste algauw tegen Jasmine, die op de terugweg was.

‘Deze weg loopt dood’, zei Jasmine.

Yelien keek om zich heen. Door de glazen panelen zag ze verderop Ellen, Emma en Eline. ‘Die kant uit’, wees ze. Met kleine stapjes schuifelde ze langs de glazen wanden, op de voet gevolgd door Kato. Maar ook in deze richting kwamen ze niet verder. Opnieuw bepaalden ze hun koers. Toen zagen ze Ellen aan de andere kant van het glazen paneel. Ellen zwaaide en drukte haar handen tegen het glas. Aan de andere kant van het glas drukte Yelien haar handen op dezelfde plek. ‘Ik kom naar je toe,’ riep ze, ‘maar ik kan de weg niet vinden.’

‘Ik kom jouw kant uit’, antwoordde Ellen. Een paar minuten later was Ellen uit het zicht verdwenen en liep Yelien zich weer vast in een doodlopend paadje.

‘Ik word hier gek van’, zei ze tegen Kato. Maar waar was Kato? Waar was iedereen? ‘Ik wil eruit!’ riep Yelien. Zou er iemand zijn die haar hoorde? Ze bestudeerde de glazen panelen. Zouden er tekens in de hoekjes staan waardoor je ze herkende, vroeg ze zich af. Iemand moest dat glazen paleis toch ook in elkaar zetten? Nergens zag ze iets staan dat haar kon helpen. Ze stommelde verder, paadje in, paadje uit, tot ze Kato tegenkwam.

‘Ik zoek de uitgang’, zei Kato met een rood hoofd van de warmte.

‘Ik ook’, zuchtte Yelien met een al even benauwd gezicht. ‘Waar zijn die anderen allemaal gebleven? Ik zie helemaal niemand meer.’

‘Die hebben natuurlijk al lang de uitgang gevonden’, zei Kato. Met gesloten ogen en haar kin omhoog stond ze te luisteren.

‘Kom, we gaan verder’, besloot Yelien.

‘Wacht!’ riep Kato opeens. ‘Ik voel frisse lucht, dat moet de uitgang zijn.’

Yelien ging naast haar staan, ook met haar kin omhoog. Ja, Kato had gelijk. ‘Die kant moeten we uit’, zei Yelien. ‘Waar frisse lucht is, moet de uitgang zijn.’ Dampend van het dwalen rolden ze even later naar buiten.

‘Waar zijn de anderen?’ vroeg Yelien.

Kato keek om zich heen, maar vond geen bekende gezichten tussen de drukte. Ze keek Yelien aan.

Yelien keek haar aan.

‘Zouden ze nog binnen zijn?’ zei Yelien verbaasd. Ze drukten hun neus tegen de ruiten en tuurden naar binnen tot het glas besloeg.

‘Heb jij wat gezien?’ vroeg Yelien terwijl ze het bedampte plekje schoonveegde. Toen keek ze in het lachende gezicht van Ellen.

‘Ik zie Emma!’ riep Kato.

Uiteindelijk wisten ze allemaal te ontsnappen uit de doolhof.

‘En nu wil ik toch echt naar de waarzegster!’ riep Eline.